

De dag nadat... mijn vader me ontferde

Marianne (46) werd ontferd door haar vader: "Ik voelde me een wees terwijl mijn ouders nog leefden."

TEKST ANNEMARIE VAN DIJK
BEELD GETTY IMAGES/MASKOT
24 JANUARI 2024

Marianne (46): "Gek genoeg valt het kwartje vandaag pas echt. Toen ik vanochtend wakker werd, voelde ik ineens me diepongelukkig. Ik moet steeds huilen. Gisteren belde de notaris van mijn ouders, die toevallig ook mijn notaris is. Hij vertelde dat mijn vader me had ontferd. Hoewel mijn vader mij dat jaren geleden al had toegeschreeuwd, ben ik toch heel verdrietig.

Libelle nieuwsbrief

Elke dinsdag en donderdag ontvang je de leukste nieuwtjes, tips, trends én video's in je mailbox.

[Ja! Ik wil de nieuwsbrief](#) ➔

Jarenlang hadden mijn ouders en ik geen contact, tot laatst ineens mijn moeder belde: mijn vader was ziek geweest en overleden. Ze vond dat ik naar de uitvaart moest komen. Maar ik kon het niet opbrengen om die poppenkast aan te zien. Eindelijk kwam ik voor mezelf op: ik ben niet gegaan. Mijn moeder was er laaiend over.

Mijn vader was een extreem dominante en strenge man. Alles moest gaan zoals hij het wilde. Ik was enig kind en ontzettend bang voor hem, en mijn moeder volgens mij ook. Ze was van nature een lieve vrouw, maar ook naïef en angstig. Ze kon hem niet aan, was zenuwachtig als hij thuiskwam. Mijn vader kwam 's avonds naar mijn bed en daar misbruikte hij mij. Hij noemde het ons vader-dochtermomentje. Mijn moeder kwam nooit boven, terwijl ik me niet kan voorstellen dat ze er niets van wist. Ik durfde er niet met haar over te praten. Bovendien heb ik lang gedacht dat het zo hoorde wat mijn vader deed. Toen ik een jaar of tien was, stopte het misbruik. Maar ik bleef me thuis onveilig voelen en had een enorm slecht zelfbeeld.

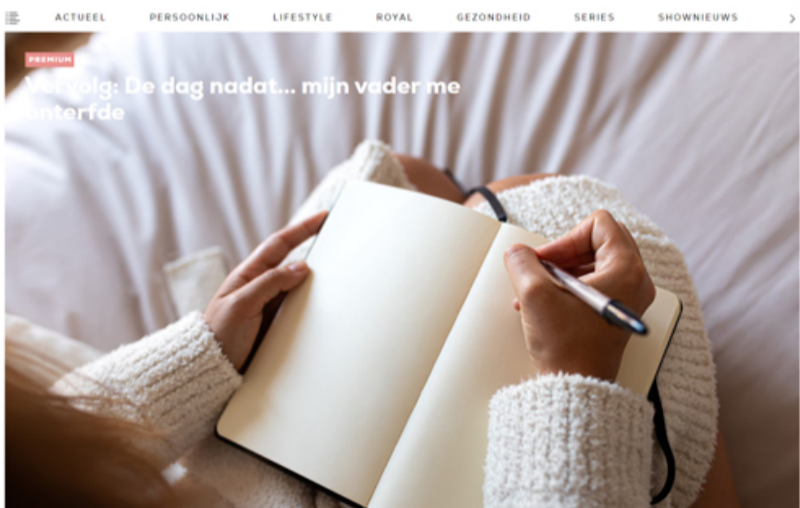
Toen ik ging studeren en op mezelf ging wonen, liep ik vast door mijn jeugdtrauma's. Jarenlang volgde ik verschillende therapievormen. Daarna, ik was een jaar of dertig, besloot ik mijn vader te confronteren met wat hij me had aangedaan. Dit was een kans om mijn eigen kracht te voelen, zei mijn therapeut. Ik maakte een afspraak met mijn vader in een hotel en zei: "Besef jij hoe jouw misbruik mijn leven heeft verwoest?" "Je bent knettergek!" reageerde hij. "Je bent mijn dochter niet meer. Ik ontferf je meteen." Dat was de laatste keer dat ik contact met hem had. Mijn moeder koos mijn vaders kant. Ik voelde me een wees terwijl mijn ouders nog leefden. Ook de rest van de familie koos de kant van mijn ouders. Geen tante of oma die me wilde opvangen.

De tranen blijven komen vandaag. Ik heb de behoefte om lief en zacht te zijn voor mezelf, dus ik haal bloemen en wat lekkers, ik luister naar muziek die ik fijn vind en kijk naar mijn favoriete serie. Een beetje troost. Ook bel ik met goede vrienden om erover te praten. Ze begrijpen me helemaal en leggen uit waarom ontferd zijn me zo raakt. Het heeft niks met geld te maken, maar met gebrek aan erkenning. Dat er geen enkel berouw is van mijn vaders kant, vind ik vreselijk. Toen hij ooit riep dat hij me ging ontferven, snapte ik dat en deed het me niet zo veel. Maar door de jarenlange therapie voel ik ook weer iets van mildheid naar mijn ouders, hoe gek dat ook klinkt. Blijkbaar wil ik toch dat mijn ouders van me houden en verlang ik naar hun erkenning.

Het praten met mijn vrienden doet me goed en helpt me om alles op een rijtje te zetten. 'Je weet toch dat je altijd je wettelijke kinsdeel krijgt als je moeder overlijdt?' zegt een van hen. Dat weet ik. Je kind helemaal ontferven kan niet, als kind kun je altijd aanspraak maken op de zogeheten legitieme portie. Dat is de helft van het bedrag dat je zou krijgen als er geen testament zou zijn. Dat is in de wet zo geregeld. Het is alleen de vraag of ik die legitieme portie wel wil. Het gaat me niet om geld, ik kan prima voor mezelf zorgen. Het gemis aan geborgenheid dat ik mijn hele leven al voel, speelt weer op. Ik voel me niet gezien, niet erbij horen. Ondanks jarenlange therapie zit die wond er nog steeds."

Benieuwd hoe het verhaal verdergaat? [Je leest het hier.](#)

Vervolg: De dag nadat... mijn vader me ontferde

De vader van Marianne ontferfde haar: "Mijn moeder wilde niet naar mijn kant van het verhaal luisteren."

TEKST ANNEMARIE VAN DIJK
BEELD GETTY IMAGES
24 JANUARI 2024

Marianne (52): "Jarenlang had ik last van angstaanvallen. Ik had het gevoel dat ik dood beter af was en het heeft me veel therapie gekost om met mijn vader in de reïne te komen. Het duurde dan ook een jaar voordat ik met een therapeut over het misbruik van mijn vader durfde te praten. Daarna duurde het nog eens jaren om te accepteren dat mijn moeder niet voor mij had gekozen.

Libelle nieuwsbrief

Elke dinsdag en donderdag ontvang je de leukste nieuwtjes, tips, trends én video's in je mailbox.

[Ja! Ik wil de nieuwsbrief](#) ➔

Afscheidsbrief

Het is nu zes jaar geleden dat mijn vader overleed en het gaat best goed met mij. Ik voel me stabiel, al zal wat er is gebeurd nooit helemaal weg zijn. Bepaalde angsten heb ik nog steeds. Zo wil ik altijd het gevoel hebben dat ik snel weg kan uit een situatie, iets wat ik heb geaccepteerd. Na zijn overlijden schreef ik mijn vader een afscheidsbrief die ik nooit heb gepost. Daarin vertelde ik onder meer dat ik blij ben dat de tijd dat wij als vader en dochter verbonden waren, eindelijk voorbij is.

Tien jaar geleden heb ik een stichting opgericht: *Project Speak Now*. Het doel is om seksueel misbruik meer bespreekbaar te maken, om zo verwerking, taboes te doorbreken en te helpen bij de bestaande. Ook schreef ik het boek *Ondersteboven* over mijn ervaringen.

Geheim

Als mijn vader een lieve vader was geweest, had hij me na zijn dood al wat geld doen toekomen. Nu ging alles naar mijn moeder. Zij kan het testament nog aanpassen, maar ik denk niet dat ze dat gaat doen. Ze is hem altijd blijven steunen. Naar mijn kant van het verhaal wilde ze niet luisteren, ze zei alleen: 'Die onzin moet stoppen.' Terwijl ze toch echt moet hebben geweten wat hij bij me heeft gedaan.

Ik ben lang boos geweest over het feit dat mijn vader het geheim mee zijn graf in heeft genomen. Wat ben ik vaak niet geloofd door andere mensen. 'Als je vader het altijd heeft ontkend, heeft hij het vast niet gedaan.' Ze dan. 'Anders had je moeder je toch wel geloofd?' Ze de bagatelliseerden het. Het maakt me niet meer uit. Ik hoef niet geloofd te worden, zelf ken ik de waarheid en ik ben er mee in de reïne."

Meer informatie: mariannekimmel.nl